

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vsvardi Martyrologivm

Usuardus <Sangermanensis>

Lovanii, 1573

M.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42790

M.

SANCTUS MACARIUS, patriarcha Antiochenus, & Armeniae decus, non sine diuino instinctu, in Eleutherium episcopalem resignans functionem, sanctam instituit peregrinationem, & ad nostras usque patrias deuenit. Mechliniae fidei flamma flammam urbem vastantes extinxit. Malbodij, Cameraci, Tornaci, diuinis miraculis est cohonestatus. Gadaui in sancti Bauonis monasterio, per aliquot menses manens, ob sanctissimam vitam omnibus circumcirca innotuit, dumque statuit Armeniam repetere, a Christo ad caelestem patriam euocatur. Dum enim grauis in populum Gandensem pestilentia sauebat, sua morte eam omnium velut morte, Deo iam placato, restinxit, anno millesimo duodecimo, die decimo Aprilis. Sepultus est in eiusdem monasterij crypta ante altare sancti Pauli Apostoli. Sed anno millesimo sexagesimo septimo eleuatus est a duobus episcopis, Balduino Nouiomensi & Lietberto Cameracensi, septimo Idus Maij. Celebratur autem Gandauic celebrius dies eleuationis, quam depositionis, tum quod depositio incidat fere in tempus quadragesimae aut Paschae: tum quod eleuatio magna claruerit gloria, solennitate & miraculis. Intererant eleuationi Philippus Francorum rex, Balduinus pius Comes Flandriae: itidem Balduinus Hannoniae Comes, alijque proceres plurimi, ecclesiastici & saecularis ordinis. Vulgo Macharius pronunciat.

Sanctus Maclouius, vel Machutus, episcopus fuit Aethesis in minori Britania. Quam dioecesim posteritas ab eo nominauit Maclouiesem. Reliquias corporis

corporis habet Gemblacum in Brabantia, quod & Sigebertus Gemblacensis attestatur: qui ea de causa vitam eius conscripsit, siue in alium redegit styllum. Festum est die decimo quinto Nouébris.

Sancta MADELBERTA, vel Magdelberta, Malbodio Hannoniæ monasterio tertia præfuit, annis nouem. Prima enim fuit amita eius, sancta Aldegundis, loci fundatrix. Secunda, soror eius Aldetrudis. Ipsa vero, tertia. Habet nouem lectiones, septimo Septembris, Malbodij, vbi præfuit: & Leodij, vbi translata quiescit.

Sancti Marcelli papæ & martyris corpus, seu potius notabiles corporis reliquiæ, habetur in Altomonte Hannoniæ peruetusto iuxta Malbodium monasterio. Tempore vastationis Hungaricæ reconditum fuit in terris, eo loci vbi nunc iacet vetustissimum saxū cum inscriptione VR SIO ABBS. Sub dicto autem Vrsione primo abbate post Hungarorum vastationem, tempore bellorum inter Héricum imperatorem & Balduinum Comitem, est manifestatum & inuentum, circa annum millesimum quinquagesimum quartum, quinto Idus Septembris. Quo die narratio manifestationis in ecclesia eadem legitur, ab Vrsione & Altimontensibus tunc temporis descripta.

Sácti Marcellinus & Petrus martyres sunt Romani. quorū reliquias, Einardus abbas Gandensis, Carolomagno & Ludouico imperatoribus multū familiaris, ad suum sancti Bauonis monasterium Gādauum transtulit, anno octingentesimo vigesimo octauo. Idemq; abbas miracula, quæ per altatas reliquias contigerunt, libris aliquot, quatuor

quantum recordor, descripsit: qui Gandavi & Hasnonij manuscripti extant. Inde translata sunt Hasnonium, siue Hannonium, secundam Hannoniæ abbatiam, sed iconomachi feretrum exusserunt, & simul fere omnia Sanctorum ossa.

Sanctus MARCHELMVS, qui etiam Marcellinus dicitur, presbyter & confessor, fuit inter duodecim primos Frisiæ & Hollandiæ prædicatores, ac inter eos vltimus supervixit. Vnde in vita Suuitberti, testatur de seipso, quod sexaginta quinque annos pro modulo suo indefinenter prædicationibus & conuersionibus gentium insudarit, in partibus Transiselanis, Trenta, Twenta, Oudenseel, & Dauentria, vbi Dei prouidentia totum ferè populum Christo lucratus est. Sanctus item Ludgerus in initio epistolæ quam de sancti Suuitberti canonizatione scripsit, Marcellinum nominat excellentem gentilium prædicatorem, sacerdotem magnarum virtutum, & prophetici spiritus plenum: asseritque eum vltra septuaginta annos Christi Euangelium feruenter Frisonibus prædicasse, & magnam Frisię partem conuertisse. Subdit præterea eo ob decrepitam ætatem ex Frisia ad Traiectensem conuentum reuocato per sanctum Gregorium, multos in Aldenseel & confinibus locis neglectis fidei sacramentis ad erratica idolorum phana se contulisse: ad quos corrigendos ab incolis Christianis requisitus, iterum directus est à sancto Gregorio: eosque sua fructifera, prædicatione ad viam veritatis denuo reuocauit, cum Gerardo, Ouone, Adalgero, aliisque. Cum autem curram ascenderet tendens in Aldenzeel,

ante

ante portas monasterij Traiectensis duos sanauit squalida lepra infectos, qui ligneo crepitaculo eleemosynas petebat. Quiescit Dauentriæ in cathedrali ecclesia, natalem habens die 14. Iulij.

Maria de Vuilenbroec, siue Ogniacensis, celeberrima est Ogniaci in diœcesi Namurcensi, non tamen (quod mirari licet) canonizata. Vitam enim eius multa sanctitate & miraculis gloriosam, scripsit eius familiaris Iacobus Vitriacus, sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis. Obijt anno millesimo *tomos 3* *Surij.* ducêtesimo decimo tertio, vigesimo tertio Iunij.

Sancti Marij martyris corpus, cû reliquijs Fortunati, & aliorum Sanctorû, è Roma Gemblacum attulit Arnulphus, nonus abbas Géblacensis; què Innocétius secûdus Romę suis manibus abbatem cõsecrauit. Hinc festû eius Géblaci duodecim lectiones habet, decimo quarto Kalèdas Februarij. Quâ celebris autem fuerit martyr, indicât Horæ Romanæ dicto die & Gesta Valentini, ac collegarû, apud Surium: die decima quarta Februarij.

Sanctus MARTINVS Tungrensis ecclesiæ episcopus, & Hasbanorum Apostolus, scribitur Tungris obiisse, anno salutis ducentesimo septuagesimo sexto, administrationis vndecimo. Sanctissimus vero Seruatius, qui cathedram Traiectum transposuit, antistitem hunc miraculis cõruscum, in argentea theca ibidem conclusisse asseritur. Festum eius celebratur vndecimo Calendas Iulias, Traiecti & Tungris.

Meritò autem nominatur Hasbanorû Apostolus, quia vt festi eius Lectiones habent, Christû in plerisq; Hasbania villulis prædicando, populum

INDICVLVS

ab alta cæcitate liberauit. In Horion tamen, & prædicationem eius qua indigni erant reuerunt, & hospicio excipi prohibuerunt, & contumelijs affectum expulerunt.

Sanctus MATERNVS episcopus, & discipulus sancti Petri Apostoli à tribus diocæsesibus honoratur vt earum episcopus, à Coloniési, Treuirensi, & Leodiensi, siue Tungrensi, eaquæ etiam de causa pingitur cum ecclesia, quæ habet tres tures. Arbitror autem eum non præfuisse tribus episcopatibus distinctis, sed fidelibus multiplicatis, postmodum exortum esse in dictis locis, quibus Maternus antea fidem prædicauerat, trium episcopatum distinctionem. Quiescit Treuiris, & natalem habet die Septembris decima quarta, sed quædam ecclesiæ transferunt eum propter concurrentem solennitatem exaltatæ Crucis. Optatus Mileuitanus episcopus sub finem libri primi contra Donatistas, dicit ad urbem Romam ventum esse à tribus Gallicanis episcopis, vt iudices essent in causa Donati & Cæciliani: inter quos primo loco recenset Maternum ex Agrippina ciuitate. Nominat eundem Constantinus libro decimo historiæ ecclesiasticæ Eusebij. Verum ex temporum distantia colligitur hunc Maternum diuersum esse ab illo, quem tres diocæses constanter celebrant, vt sibi à beato Petro Apostolo missum.

Sanctus MAVRONTVS confessor, clarus fuit in aula regis Theodorici primi. Sed hortatu matris suæ sæculum contemnens, & simul sponsam quam vxorem accipere decreuerat, cōstruxit eccle-

ecclesiam in prædio suo ad Legiam, quod tunc Broylus dicebatur, nunc autem* *Maurivilla*, quasi Mauronti villa vocatur. Vbi abbatis curam supra cæteros fratres gessit vigilantissimam. Quam administratione per duodecim annos egregie complens, in Marcianensi Monasterio migravit ad Dominum, anno septingentesimo primo. In eiusdem monasterij crypta sepultus. Vbi iuxta sepulchrum puteus extitit, dictus sancti Mauronti, eo quod eius meritis multorum medicus fuerit. Trāslatus est postmodū Duacum ad Ecclesiam sancti Amati episcopi, quem exulem in Broylō fouerat. Natalis eius celebratur quarto Nonas Maij.

*Meiero Mē-
noriacum,
hoc est, mai-
ner villa.*

Sancti Mauri corpus quiescit in abbacia Florinensi, patriæ & diocesis Namurcensis. vbi tanta pietate colitur, quod oblationes singulis annis facile ascendant, ad quadringentos aut quingentos Florenos Rheneses. A Roma cū beato Timotheo Remos venit tempore Neronis, & ibidem verbum Dei disseminauerunt. Multos quoque Maurus baptizauit, cum quibus à Lampadio præside decollatus est vndecimo Calendas Septembris. Inter quos erat etiam Apollinaris, qui vnus ex cædentibus Timotheum, duos vidit Angelos plagas illius extergētes. vnde territus, & compūctus mox credidit, & à Mauro presbytero in ipsa nocte sacro fonte est purificatus. Sed huius & Timothei passio incidit in sequentem diem. Exceptio autem sancti Mauri à Florinensibus recollitur tertio Nouembris.

Sancta MAXELLENDIS virgo, & Christi sponsa, semper deuitare consuevit conuiuia & delicia.

deliciarum prandia. Quod cum obseruatum esset ab Harduino quodā, quem maritum habere omnibus modis recusauerat, parentibus ad conuiuū digressis, collecta equitum multitudine, virginis domum inuasit, & nolentem cōsentire euaginato gladio interfecit, anno sexcentesimo septuagesimo. Passus est autem eo loci vbi postmodum constructa est basilica in honorē omnium Sanctorum, potissimū Vedasti & sanctę virginis. Sepulta verò in villa Pomeriolas. vnde trienio expleto, beatus Vindicianus episcopus sacrum corpus ad locum interfectionis transtulit. vbi Dominus eam signis & miraculis clarificare disposuerat. Natalē huius martyris seruat Cameracensis ecclesia Idibus Nouēbris. Reliquię partim seruantur Cameraci apud nostrā Dominā, partim in Castello Cameracensio.

Sanctus Maximus episcopus Regiensis, & antea abbas Lirinēsis insulę, multa sanctitate iuxta nomen suum claruit: quod testatur grauissima ea homilia de Maximo, quę Eusebij Emisseni titulo est excusa. Fertur Vimę obiisse, in territorio Taruanensi, cuius ecclesię Breuiarium de eo quatuor habet festa duplicia, Depositionis, quinto Calendas Decembris. octauę & relationis ex Bolonia secundo Nonas Decembris. Inuentionis, Idibus Septembris, quę fuit anno nongentesimo quinquagesimo quarto. & ostensionis, sexto Nonas Octobris, quę contigit anno millesimo cętesimo sexagesimo quinto per Milonē episcopū, pręsentibus alijs duobus Balduino Nouiomensi, & Roberto Ambianēsi. Propter vrbs excidiū capsa reliquiarum eius est Ypris Flandrorum. Antonium
etiam

etiam castrum haud procul à Tornaco congratulatur sibi de portione reliquiarum ipsius.

Sanctus MEDARDVS vir permagnæ sanctitatis & à pueritia miraculis clarus, Viromandensem præsulatum multimodis precibus fatigatus regendum suscepit. Erat tunc episcopalis ciuitas à Vandalis & Hunnis destructa: ideoque veritus iterandam barbarorum irruptionem sedem transtulit Nouiomum, eo quod castrum, seu munitio, haberetur. Cumque ecclesiam Nouiomensis felicissimè gubernaret, moritur sanctus Eleutherius episcopus Tornacensis ecclesie anno quingentesimo vigesimo nono. Post cuius exequias, peracto triduo ieiunio, & solennibus hostiarum victimis Deo deuotè oblati, ab omnibus sanctus Medardus pontifex Tornacensis eligitur, ac tandem consentit, victus auctoritate Metropolitanæ & comprouincialium, assensu etiam regis & procerum, ac denique plebis incessabili acclamatione. Quare pontificali & regali auctoritate duas illas ecclesias vnã fecit, & Flandrensi gentem ferocem per quindecim annorum spatium ad diuinum cultum informare indefinenter elaborauit: eosque non sine multo labore incredulos & infideles ad fidem educauit catholicam. Obdormiuit anno quingentesimo quinquagesimo sexto, eiusque corpus Clotarius rex lugentibus filijs eripuit, & suis humeris sustulit Suefsionis sepeliendum. vbi etiam super ipsum Basilicam cœnobialem decenter ædificauit. Natalis octauo Iunij, quo die historiam eius habet tomus tertius Suri.

Sanctus

Sāctus MEINGOLDVS martyr & dux, Hugo-
nis Anglorū regis filius, militiē abrenunciāns, sefē
per cōpunctionem mundauit, & mactauit, septen-
nem agens pœnitentiā de criminalibus & homi-
cidijs. Postmodum recessit ad oratoriū sanctorum
Timothei & Symphoriani, vbi Hoyū Mosam in-
fluit, qui locus cū appēdicibus ei datus erat ab Ar-
nolfo imperatore. Ibi sanctissimus vir circa annū
nongentesimū occisus est, cum ad templum iret,
ab Inghelfredi consanguineis, quē Richardus ne-
pos Meingoldi capite truncauerat. Festum agitur
nono Februarij, in Huyo oppido Leodiensi. in
quo, cū Domitiano episcopo, eleuatus requiescit.

Sancta Mildrada virgo sanctissima, in Cantia,
siue Cātuarā, claruit: habuitque tritaum Ethel-
bertum regē, quem Augustinus Anglorū Aposto-
lus conuertit. Reliquiæ eius Dauentriā sunt trans-
latae, sed præcipuā portionē arbitror in Angliam
mansisse. Ex Legenda enim sanctorū Anglię, quę
nunc à manibus longius abest, alias notauī, An in
Thaneto quiescat, an Cātuarā, altercationē esse,
nondum sedatam. Natalis est tertio Idus Iulij.

Sanctus Mommolenus, ponitur inter Sanctos
Nouiomenses episcopos, sub litera N.

Sanctus MONO martyr, discipulus sancti Re-
macli, ex Scotia Arduennam venit, in vicum Nas-
soniam, vbi solus soli Deo multo tempore serui-
uit, & fœliciter occubuit, à sicarijs latronibus con-
fossus: sepultus in ecclesia quam ipse cōstruxerat.
Est autem *Nassoin*, pagus illustris sanguine & re-
liquijs gloriosi martyris, sub ditione abbatis ad
sanctum Hubertū in Andaino: vnde duobus mil-
liaribus

liaribus est semotus, in diœcesi Leodiensi. Festum eius est decimo quinto Calendas Nouembris.

Sanctus MONVLPHVS, episcopus Traiecti ad Mosam, & confessor, erat homo iustus, doctor bonus, orphanorũ & peregrinorũ pater, qui, vt etiam Gregorius attestatur sanctus episcopus Turonensis, magnũ templũ Traiecti in honorẽ Seruatij cõstruxit, cõposuit & ornauit: in quod multo studio & veneratione trãstulit corpus illud magnis virtutibus pollẽs. Clericos Deum timẽtes ibidẽ instituit, quos monuit semper secundũ Canonica instituta in omnibus viuere. Prædiorũ suorũ, inter quæ est castrum Dionátum, beatũ Seruatium scripsit hæredem, in cuius medio ecclesiæ, omnibus dignè peractis, sepultus est, sicut hodie videtur: in qua per triginta nouem annos circiter fuerat episcopus, vsque ad annum Domini sexcentessimum. Dies depositionis, decimo septimo Calendas Augusti. eleuationis, quarto Iduum Augusti.

N.

Sancta Nona sanctæ Berlendi coniungitur. Norbertus Xanthésis fundator Ordinis Præmonstratensis, & archiepiscopus Magdeburgensis, nondũ est catalogo Sanctorũ inscriptus, haud propter inopiã meritorũ, quæ amplissima habuit, sed vt opinor, quia id Ordo à Romana sede petere neglexerit. A nobis autẽ hoc loci dicendũ est, quantum ei Antuerpiẽses debeãt. Sic igitur scriptũ est à contemporaneo, vitæ Norberti capite trigesimo quarto. Antuerpiæ oppido amplissimo & populo solo, vnus erat tantũ sacerdos, qui curã totius populi gerebat, sed præ nimia multitudine, & frequenti negli-

*De gloria
confes. cap.
72.*

*Sexta In
nij to. 3
Suij.*